

Achter de
muren van
Jericho

Roman

TESSA AFSHAR

Achter de muren van Jericho

Tessa Afshar

Achter de muren van Jericho

Roman

Vertaald door Marianne van Reenen

Het was nog donker toen Rachab op niet al te zachtzinnige wijze wakker werd geschud. ‘Wakker worden, lulak. Je broers en vader zijn al bijna klaar om te vertrekken.’ Rachabs moeder zette haar woorden kracht bij door het meisje nog een onnodige por te geven.

Rachab kreunde en wist dat het geen zin had om te blijven liggen. Met een wazige blik en pijnlijke ledematen krabbelde ze overeind van haar slaapmat. Al twee maanden lang deed ze mannenwerk: ze stond voor dag en dauw op en zwoegde de hele dag op het land met maar heel weinig eten en drinken of rustpauzes om op krachten te komen. Maar al haar geploeter had geen enkele zin – zelfs een meisje van vijftien kon dat zien. Hun land had dit jaar alleen maar stof opgeleverd. Net als de rest van Kanaän was Jericho getroffen door een nietsonziende droogte.

Hoewel ze wist dat het vergeefse moeite was, werkte ze iedere dag totdat ze er bijna bij neerviel, omdat haar vader, zolang ze druk bezig waren, hoop bleef houden. En ze kon zijn wanhoop niet verdragen.

‘Schiets toch op, kind,’ snauwde haar moeder haar toe.

Rachab, die haar matje al had opgerold en bijna aangekleed was, ging zwijgend in hetzelfde tempo verder. Zelfs als het leger van de koning voor de deur gestaan, had ze zich niet sneller kunnen bewegen.

Lusteloos kauwend op een stukje oudbakken brood kwam haar vader de kamer binnen. Zijn bleke en afgetobde gezicht glom van het zweet. Vlug maakte Rachab het koord om haar

middel vast, waarna ze een stuk gerstekoek pakte, dat als ontbijt en middagmaal moest dienen. Ze omhelsde haar vader innig en zei: ‘Goedemorgen, abba.’

Hij maakte zich los uit haar omhelzing. ‘Je wurgt me bijna, Rachab.’ Hij wendde zich tot zijn vrouw en zei: ‘Ik heb een besluit genomen. Als ik vandaag geen enkel teken van leven zie, geef ik het op.’

Rachab hield haar adem in terwijl haar moeder een kreet slaakte. ‘Nee, Imri! Wat zal er dan van ons terechtkomen?’

Haar vader haalde zijn schouders op en liep naar buiten. Blijkbaar had hij besloten de waarheid niet langer te ontkennen. Hij gaf zijn nederlaag toe. Verward liep Rachab achter hem aan. Ze wist dat het vandaag niet anders zou zijn op het land dan op andere dagen. Haar gezicht vertrok toen ze aan de wanhoop van haar vader dacht.

Buiten stonden haar broers Joa en Karem al te wachten. Karem kauwde op een rozijnenkoek, een verwennerij die haar moeder voor haar oudste zoon had bewaard. Naast hem stond Zoara, de vrouw met wie hij een jaar geleden was getrouwd. Ze zei zachtjes iets tegen hem – te zacht om te verstaan. Ondanks de zorgelijke situatie moest Rachab op haar lip bijten om niet te glimlachen toen ze hen hand in hand zag staan. Ze waren uit liefde getrouwd, iets wat zelden voorkwam in Kanaän. Hoewel ze haar oudste broer meedogenloos plaagde, smolt Rachabs hart bij de gedachte aan zo’n huwelijk. Soms, als de rest van haar familie al sliep, fantaseerde ze in het donker over een man die haar net zo op handen zou dragen als haar broer zijn Zoara. Maar de laatste tijd werden deze prettige dagdromen verdrongen door gepieker.

Aan de rand van hun piepkleine tuin stond Joa, haar jongste broer van veertien, wezenloos voor zich uit te staren. Al dagenlang sprak hij niet meer dan drie woorden achter elkaar. Het was alsof de droogte ook zijn spraak had aangetast. Rachab zag de donkere kringen onder zijn ogen en zijn lange broodmagere

lichaam. Waarschijnlijk had hij die ochtend niets gegeten. Ze pakte het stuk gerstekoek dat ze onder haar riem had gestopt, brak het in tweeën en reikte Joa een helft aan. Hoewel de hele gerstekoek zelfs niet genoeg was voor één persoon, zouden ze het er vandaag met z'n tweeën mee moeten doen.

‘Alsjeblieft, jongen.’

Joa negeerde haar. Ze zuchtte. ‘Je wilt toch niet dat ik de hele weg aan je hoofd blijf zeuren?’

Hij wierp haar een geïrriteerde blik toe en nam zijn helft aan. Ze bleef nog even staan om zich ervan te vergewissen dat hij het echt opat en slenterde toen naar haar vader toe.

Op weg naar de stadspoort zetten ze er flink de pas in. Rachab merkte dat zelfs Karem, die een opgeruimd karakter had, er bleek en bezorgd uitzag. Ten slotte verbrak haar oudste broer de drukkende stilte. ‘Vader, ik ben naar Ebrum op de markt gegaan zoals u me had gevraagd. Hij weigerde me olie of gerst te verkopen voor de prijs die u had genoemd. Of hij heeft zijn prijs verdubbeld óf u vergist zich in de prijs.’

‘Stuur Rachab maar naar hem toe. Die heeft de laatste keer ook met hem onderhandeld.’

‘Rachab. Waarom hebben we daar niet eerder aan gedacht?’ zei hij met een ondeugende twinkeling in zijn ogen. ‘Eén blik op haar knappe gezicht en Ebrum denkt op slag niet meer aan geld en winst.’

‘Dat is niet waar!’ protesteerde Rachab verontwaardigd. ‘Het heeft helemaal niets met mijn uiterlijk te maken. Ik kan gewoon beter onderhandelen. Zo simpel is het.’

‘Noem je het onderhandelen? Het lijkt meer op lonken, zoals je je wimpers neerslaat.’

‘Ik zal je met mijn bezem neerslaan als je je mond niet houdt.’

‘Ssst,’ riep haar vader hen tot de orde. ‘Ik krijg hoofdpijn van jullie twee.’

‘Sorry, abba,’ zei Rachab schuldbevestigend. Alsof haar vader niet genoeg aan zijn hoofd had. Ze moest leren minder opvliegend

te zijn. Op zijn schouders rustte een grote verantwoordelijkheid en daarom moest ze hem tot troost zijn in plaats van tot last.

Toen ze niets kon bedenken om haar vader te troosten, volgde ze haar gevoel en gaf hem een hand. Heel even leek hij niets te merken. Vervolgens draaide hij zich met een afwezige blik naar haar om en werd zich langzaam van haar aanwezigheid bewust. Ze gaf hem een bemoedigende glimlach, maar hij trok zijn hand los.

‘Je bent te oud om me een hand te geven.’

Blozend verborg ze haar hand in de plooien van haar jurk. Ze vertraagde haar pas totdat ze in haar eentje achter de mannen aanliep.

Op de akker aangekomen, liepen ze de rijen langs waar ze gezaaid hadden op zoek naar een teken van leven. Op een paar gepantserde kevers na vonden ze helemaal niets. Rond de middag was Rachab te ontmoedigd om door te gaan en dus ging ze zitten terwijl de mannen de akker verder inspecteerden. Toen ze terugkeerden, mompelde haar vader: ‘Wat moeten we nu doen? *Wat moeten we nu doen?*’

Rachab wendde haar blik af. ‘Laten we naar huis gaan, abba.’

Eenmaal thuisgekomen, schoof ze het gerafelde gordijn opzij dat als voordeur diende en sjokte naar binnen. Haar moeder joeg haar met een handgebaar weg. ‘Laat je vader en mij even met rust.’

Rachab knikte en liep weer naar buiten. Ze ging tussen de steeds langer wordende schaduwen zitten, met haar rug tegen de afgebrokkelde lemen muur geleund. Kon ze maar een manier bedenken om haar familie te helpen. Maar zelfs Karem en Joa hadden geen werk kunnen vinden in de stad. Jericho, dat al bijna uit zijn voegen barstte van de vele boeren die waren toegestroomd, op zoek naar werk, had hun de rug toegekeerd. Hoe kon zij zich als meisje nuttig maken? De klank van haar eigen naam, die door het raam naar buiten drong, bracht haar terug tot de werkelijkheid.

‘We hadden haar verleden jaar aan Yam moeten uithuwelijken in plaats van te wachten op een beter voorstel,’ zei haar moeder.

‘Hoe hadden we toen kunnen weten dat er een droogte op komst was die onze ondergang zou betekenen? Bovendien hadden we van de bruidsschat die hij bood nog geen twee maanden kunnen leven.’

‘Het was beter dan niets geweest. Ga met hem praten, Imri.’

‘Hij wil haar helemaal niet meer hebben, vrouw. Ik heb het hem al gevraagd. Hij is aan het verhongeren, net als wij.’

Rachab hield haar adem in, want ze wilde geen woord missen van dit gesprek. Normaal gesproken zou ze het niet in haar hoofd gehaald hebben om haar ouders af te luisteren, maar iets in haar vaders stem trok haar aandacht. Als een hagedis drukte ze zich tegen de muur en luisterde.

‘Imri, als we de stap eenmaal gezet hebben, kunnen we niet meer op onze beslissing terugkomen.’

‘Wat kan ik anders doen? Heb jij soms een beter idee?’ Er volgde een gespannen stilte na de uitval van haar vader. Toen hij verder sprak, klonk zijn stem zachter en vermoeider. ‘We hebben geen keus. Zij is onze enige hoop.’

Rachab kreeg een wee gevoel in haar maag. Wat voerde haar vader in zijn schild? Gefrustreerd liep ze de tuin door. Op een veldje met een vervallen hek eromheen knabbelden twee magere geiten op de uiteinden van een verdorde struik, die al helemaal kaalgevreten was. Omdat de mannen en Rachab de afgelopen maanden iedere dag op het land hadden gewerkt, had niemand tijd gehad het veldje uit te mesten. Een enorme stank kwam haar tegemoet – passend bij haar gemoedstoestand, bedacht ze. Haar ouders hadden laten doorschemeren dat zij haar familie van de ondergang kon redden. Maar niet via een huwelijk. Op welke andere manier kon een vijftienjarig meisje geld verdienen? Rachabs adem stokte en ze sloeg haar hand voor haar mond. *Abba zou me dat nooit laten doen. Nooit. Hij zou nog*

liever doodgaan. Het was vast een misverstand. Maar met iedere seconde die verstreek, werd het weeë gevoel in haar maag sterker.

‘Je moeder en ik hebben het over je toekomst gehad, Rachab,’ begon haar vader de volgende dag terwijl Rachab haar slaapmatje oprolde. ‘Je kunt je familie helpen, dochter, maar het zal moeilijk voor je zijn. Het spijt me...’ Hij zweeg alsof hij niet wist hoe hij verder moest gaan.

Dat was niet nodig, want Rachab wist genoeg. Paniek greep haar naar de keel zodat ze amper kon ademhalen. Met toenevende ontzetting besefte ze dat haar bangste vermoedens juist bleken te zijn. Wat ze de dag ervoor als een misverstand had afgedaan was geen boze droom, maar werkelijkheid. Hij was van plan haar toekomst, haar welzijn, ja, *haar leven* op te offeren.

‘Je bent de enige vrouw niet. Velen zijn zelfs nog jonger dan jij,’ zei hij.

Rachab keek hem vol afschuw aan. Ze wilde gillen. Ze wilde zich aan hem vastklampen en smeken: ‘*Bedenk een andere oplossing, abba. Alstublieft, alstublieft! Dwing me niet dit te doen. Ik dacht dat ik uw dierbare dochter was. Ik dacht dat u van me hield!*’ Maar ze wist dat het geen zin had. Het besluit van haar vader stond vast en hij zou zich niet laten vermurwen door haar smeekbeden. Dus slikte ze ieder woord in. En liet haar dromen en hoop voor de toekomst varen. Vanaf het moment dat ze had leren praten had ze haar vader ‘abba’ genoemd, de kinderlijke koosnaam waaruit haar liefde sprak voor de man van wie ze meer hield dan van wie dan ook. Haar kinderlijke vertrouwen was voorgoed geknakt en het verdriet hierom was bijna nog moeilijker te dragen dan het idee om haar lichaam voor geld te moeten verkopen.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, viel hij tegen haar uit:

‘Wat moet ik anders doen?’ Rachab wendde haar blik af zodat ze hem niet in de ogen hoefde te kijken. De man van wie ze zielsveel hield, de man die ze onvoorwaardelijk had vertrouwd en op handen had gedragen was bereid om haar op te offeren voor het welzijn van de rest van haar familie.

Op zich was dit niet ongewoon in Kanaän. Menig vader had zijn dochter als prostituee verkocht om te overleven. Maar dit was geen balsem op de wond. Er was niets gewoons aan de wetenschap dat ze voortaan het leven van een hoer zou moeten leiden.

Haar vaders ademhaling klonk oppervlakkig en gejaagd. ‘Je zult een eervolle positie hebben in de tempel. Ze zullen je er goed behandelen.’

Rachab hapte naar lucht alsof hij haar een klap had gegeven. ‘Nee. Ik ga niet naar de tempel toe.’

‘Je moet me gehoorzamen!’ schreeuwde haar vader. Toen schudde hij zijn hoofd en ging op zachtere toon verder: ‘We hebben het geld nodig, kind. Anders zullen we allemaal verhongeren, jij ook.’

Rachab onderdrukte een kreet en dwong zichzelf om kalm te blijven. ‘Ik weiger niet om u te gehoorzamen, vader. Ik wil alleen niet in de tempel dienen. Als ik dit leven moet gaan leiden, laat de goden er dan buiten.’

‘Doe niet zo dom, Rachab. Je geniet er grotere bescherming en wordt er met meer respect behandeld.’

‘U noemt het respectvol wat ze daar doen? Het respect van de tempel kan me gestolen worden.’ Ze draaide zich naar hem om en keek hem recht in de ogen. Hij wist waar ze op doelde. Het jaar ervoor had Rachabs oudere zus Izzie haar eerste kind aan de god Moloch geofferd. Die baby was de vreugde van Rachabs hart geweest. Vanaf het moment dat haar zus wist dat ze zwanger was, had Rachab een speciale band met het jongetje gevoeld. Al een paar minuten na zijn geboorte had ze hem, nadat ze hem in doeken hadden gewikkeld, vast mogen houden.

Zijn piepkleine, perfect gevormde mondje had zich geopend en gesloten alsof hij haar kusjes had gegeven. Vanaf dat volmaakte moment hield ze zielsveel van hem. Maar haar zus wilde financiële zekerheid. Ze wilde niet langer in armoede leven. Dus hadden zij en haar man Gerazim afgesproken om hun zoon aan Moloch te offeren zodat die het volk zou zegenen.

Rachabs smeekbeden waren aan dovemansoren gericht geweest. Hun besluit stond vast. ‘Er zal heus nog wel een andere baby komen,’ hadden ze tegen haar gezegd. ‘Die zal net zo schattig zijn. En hij zal alles hebben wat hij zich maar wensen kan in plaats van in armoede en behoeftige omstandigheden op te moeten groeien.’

Op de dag van het offer was Rachab met hen naar de tempel meegegaan. Tot op het laatste moment had ze gehoopt dat ze hen op andere gedachten kon brengen. Maar wat ze ook had gezegd, ze waren bij hun besluit gebleven.

Haar neefje was niet de enige baby die op die dag geofferd zou worden. Het waren er minstens tien geweest. De offerhoogte was gevuld met mensen die het ritueel wilden zien. Sommigen hadden de priesters aangemoedigd die, van top tot teen in het wit gekleed, voor enorme vuren hadden staan bidden. Rachab was teruggedeinsd en had zich afgevraagd welke god je nu voorspoed beloofde in ruil voor het kostbare leven van een baby. Welk geluk was zo’n hoge prijs waard? Ze had het lieve jongetje van haar zus zo lang mogelijk bij zich gehouden en geluidjes gemaakt terwijl hij in haar armen lag te spartelen. Hij had naar zoete melk en honingkoeken geroken. Nog een laatste keer had Rachab hem tegen zich aangedrukt en gekust voordat ze hem had afgestaan. De baby was gaan huilen toen ruwe handen hem uit Rachabs armen hadden getrokken, maar dat was nog niets vergeleken met de hartverscheurende kreet die hij had geslaakt toen de priester bij het vuur was aangekomen...

Rachab was naar Gerazim teruggestrompeld en had haar zus er in zwijm aangetroffen.

Op die dag had Rachab zichzelf voorgenomen dat ze nooit het hoofd zou buigen voor dit soort goden. Ze haatte hen. Ondanks al hun uiterlijke pracht en praal had ze gezien wie ze werkelijk waren. Het waren vernietigers van mensenlevens.

Nu was het land van Izzie en Gerazim even verdord als dat van Imri. Dat had de zegen van Moloch hun dus opgeleverd. Rachab zou die zegen nooit willen. Nee, met de tempel wilde ze niets te maken hebben.

‘Rachab,’ smeekte haar vader terwijl hij op zijn afgekloven vingernagels beet. ‘Denk aan het leven dat je buiten de tempel te wachten staat. Je bent jong. Je hebt er geen idee van.’

Maar Rachab was niet blind voor de gevaren. Prostituees die niet in de tempel werkten, leidden een hard, gevaarlijk en veracht bestaan. Maar voor dat leven was ze minder bang dan voor een leven in dienst van de Kanaänitische goden.

‘Alstublieft, vader. Ik weet niet of ik in de tempel zal overleven.’ Van dochters werd verwacht dat ze hun vaders blindelings gehoorzaamden. Haar tegenwerpingen en smeebeden konden als ongehoorzaamheid worden opgevat. Haar vader kon haar dwingen naar de tempel te gaan en haar verkopen zonder dat ze er iets tegen zou kunnen inbrengen. Ze hield zichzelf voor dat haar vader zich nooit tot zulk gedrag zou verlagen. Maar toen besepte ze dat ze zichzelf nog maar de avond ervoor had voorgehouden dat hij haar nooit zou vragen om prostituee te worden. De bodem was onder haar leven weggeslagen. Niets leek meer zeker.

Karem, die halverwege het gesprek binnen was gekomen, viel tegen zijn vader uit: ‘Vader, dit kunt u het meisje niet aandoen. Het zal haar ondergang worden!’

Imri maakte een ongeduldig gebaar. ‘En heb jij dan een betere oplossing om met je gezin de winter door te komen? Heb je werk gevonden? Of een erfenis gekregen van een rijke, onbekende oom?’

‘Nee, maar ik heb nog niet alles geprobeerd. Er zijn nog andere mogelijkheden en ander werk.’ Rachabs hoop leefde op

toen ze hoorde dat haar broer het voor haar opnam. Maar het antwoord van haar vader ontnam haar iedere illusie.

‘Tegen de tijd dat het eindelijk tot je doordringt dat je vergeefs hebt gehoopt zijn je knappe bruid en ongeboren kind al van de honger omgekomen. Rachab is onze enige kans om te overleven. Ons laatste redmiddel,’ herhaalde hij bars en vastbesloten.

Karem liet zijn hoofd hangen en zei geen woord meer.

Rachab liet zich op de grond vallen en kon haar tranen niet langer bedwingen. Imri ging aan de andere kant van de kamer in een hoek zitten en staarde voor zich uit. Het gesprek verstomde en hun onuitgesproken woorden dreven hen nog verder uit elkaar. In de stilte die volgde voelde Rachab hoe er een muur tussen haar en haar vader werd opgetrokken die even dik was als de muren van hun stad.

Rachab beseftte dat ze beiden met schaamte bedekt waren. Hij omdat hij tekort was geschoten als vader – als *beschermer* – en zij vanwege het lot dat haar te wachten stond. Ze voelde zich verlamd door zijn verraad. Een gevoel van grote eenzaamheid – groter dan ze ooit had gevoeld – omsloot haar hart als een steen die voor een graf werd gerold.

Uiteindelijk kon Imri het enige verzoek van zijn dochter niet afwijzen. Maar Rachabs weigering om in de tempel te dienen bracht haar ouders in een lastig parket. Hoe moesten ze klanten voor Rachab vinden? In de tempel ging dat vanzelf. Maar nu ze hadden besloten om Rachab haar zin te geven, hadden ze geen idee hoe ze te werk moesten gaan.

‘Hier om de hoek woont een vrouw die vroeger de tempelmeisjes opleidde,’ zei haar moeder. ‘Nu helpt ze meisjes die in hun eentje het vak ingaan.’

‘Ik weet wie je bedoelt,’ fluisterde Imri. ‘Ze lijkt me een harde vrouw.’

‘Ik ken haar ook.’ Rachab had ooit gezien hoe de vrouw een van de meisjes zo hard had geslagen dat het bloed uit haar oren stroomde. ‘Misschien is het niet zo’n goed plan.’

‘Je bent tegen alles wat ik voorstel,’ zei haar moeder, haar stem trillend van verontwaardiging. ‘Besef je wel hoe verschrikkelijk deze situatie voor *mij* is? Weet je hoe zwaar het voor een moeder is de pijn van haar kind te moeten dragen?’

‘Nee, dat weet ik niet,’ zei Rachab stijfjes. Ze besloot om iedere verwijzing naar haar eigen pijn in te slikken. Want dan zou haar moeder losbarsten en zou Rachab moeten aanhoren hoe schuldig ze zich voelde en hoe ondraaglijk haar lijden was en Rachab had de kracht niet om haar te troosten nu haar eigen dromen in scherven vielen.

‘Kijk, waarom zou ik de helft van mijn geld geven aan een vrouw die me waarschijnlijk zou bedriegen? Als ik genoeg geld wil verdienen om dit jaar door te komen, kunnen we ons geen oneerlijke partner veroorloven.’

‘Rachab, we weten niet hoe... hoe we het aan moeten pakken,’ zei haar vader terwijl hij met zijn vuist op de gammele tafel sloeg.

Ze kreeg een bittere smaak in haar mond. Maar ze verbeet zich en schraapte haar keel. ‘Breng me naar Sedek, de goudsmid. Hij weet wel raad.’ Af en toe deed haar vader een boodschap voor Sedek. Als goudsmid van de koning was hij een rijk man en had hij goede connecties met de hoogste kringen van Jericho. De afgelopen zes maanden had Sedek Rachab met zo’n wellustige blik aangestaard als ze hem op straat was tegengekomen dat het zelfs haar niet was ontgaan. Ze wist dat hij nooit met haar zou willen trouwen. Dan had hij allang met haar vader gepraat. Maar ze wist bijna zeker dat hij goed zou betalen voor haar diensten. En ze was vastbesloten om hem goed te laten betalen. Nu er geen ontsnapping meer mogelijk was, zou ze ervoor zorgen genoeg geld te verdienen om in het levensonderhoud van haar familie te voorzien en zelfs nog iets voor

zichzelf over te houden. Ze zou zich losmaken van haar vader. Natuurlijk hield ze nog steeds van hem en was ze haar familie toegewijd. Maar ze had besloten om zich nooit meer onder zijn hoede te plaatsen.

‘Wat heeft Sedek er nu mee te maken?’ vroeg haar moeder.

Imri antwoordde niet. Hij sloeg zijn ogen neer, wiste het zweet van zijn hoofd en zei: ‘Zoals je wilt.’

Rachab sloop de tuin in om in haar eentje te huilen.

‘Hoeveel geld hebben we nodig om een jaar lang van te leven?’ vroeg Rachab aan haar vader toen ze naar de winkel van Sedek liepen. Haar benen trilden bij elke stap, maar ze weigerde om toe te geven aan de angst die haar de keel toesnoerde.

‘Waarom?’

‘Vraag om dat bedrag. Plus een gouden ketting, oorhangers en armbanden voor mij.’

‘Je bent knap, kind, maar zo knap ook weer niet. Geen enkele man met ook maar een greintje verstand zou zoveel voor één nacht willen betalen, zelfs niet voor een nacht met jou.’

Was ze aantrekkelijk genoeg om Sedek zover te krijgen dat hij een deel van de inhoud van zijn dikke geldbuidel zou afstaan? Ze wist dat ze al twee jaar door mannen werd nagekeken, sinds de tijd dat haar lichaam was ontloken en haar woeste haardos was veranderd in zacht golvende, roodbruine lokken. Zou Sedek genoegen met haar nemen? ‘Niet één nacht,’ antwoordde ze afwezig. ‘Drie maanden. Hij mag me hebben nu ik nog jong en onbezoedeld ben... voor iemand anders...’ Haar stem stierf weg. Ze kon het idee niet verdragen om iedere nacht het bed met een andere man te moeten delen, om de mannen in haar leven te zien komen en gaan. Een vaste minnaar zou dit bestaan na verloop van tijd wat draaglijker maken.

‘Ik zal het hem vragen, maar verwacht niet dat hij ja zal zeggen.’

‘Het is een goed voorstel. Hij zal ja zeggen. Drie maanden, geen dag langer.’ Haar vader keek haar aan alsof hij haar nog nooit eerder had gezien. Misschien was dat ook zo. Ze herkende zichzelf bijna niet.

Sedek was een weldoervoede man met vooruitstekende tanden. Hij kleepte zich als een vorst en was vanaf de ringetjes in zijn baard tot aan de belletjes aan zijn geweven muilen met goud behangen. Toen hij Rachab en haar vader de winkel binnen zag komen, kwam hij onmiddellijk zelf naar hen toe en duwde zijn knecht opzij. ‘Goedendag, Imri,’ zei hij terwijl hij zijn blik op Rachab liet rusten.

In zijn donkere irissen zag ze haar eigen gezicht: fijne neus, volle lippen, grote lichtbruine ogen die gezwollen waren van het huilen. Ze had haar haar voor dit bezoek gewassen. Het golfde onder haar sluier uit – dikke lokken die om haar gezicht krulden en als een waterval langs haar rug naar beneden vielen. Toen ze zich de reden van haar bezoek herinnerde, bloosde ze van schaamte en wanhoop, maar ze hield Sedeks blik vast.

Haar vader schraapte zijn keel. ‘We zouden graag even met u willen spreken, heer. Het is vertrouwelijk.’

Sedek probeerde af te dingen, maar Imri hield voet bij stuk. Sedek keek Rachab aan, wreef met zijn vingers over zijn lippen en noemde een laatste bedrag. Toen Imri zijn hoofd schudde, liep de goudsmid weg. Rachab pakte haar vaders hand en maakte aanstalten om weg te gaan. Hij keek haar met een gekwelde blik aan, maar Rachab trok zo hard aan zijn hand dat hij haar volgde. Toen Sedek merkte dat ze echt wilden vertrekken, kwam hij snel terug en accepteerde het aanbod. Rachab zag de verbaasde blik in de ogen van haar vader. Zelf probeerde ze zo onbewogen mogelijk te kijken om haar verbazing te maskeren. Evenals haar vader kon ze amper geloven dat Sedek zo veel voor haar wilde betalen.

Drie maanden lang was Sedek haar meester. Hij genoot ervan dat ze zo onervaren was. Hij genoot ervan dat ze die eerste

week iedere keer huilde als ze samen waren. Hij genoot er ook van om haar achteraf te troosten. Hij was niet wreed. Hij sloeg of mishandelde haar nooit. En als ze werd overspoeld door een gevoel van walging over zichzelf of hem, liet ze er niets van blijken.

Toen de drie maanden voorbij waren, gaf Sedek Rachab een zak vol goud. Behalve de sieraden die ze vooraf had bedongen, gaf hij haar een paar gouden enkelbanden en toen ze de munten telde, merkte ze dat hij te veel had betaald. Ze nam aan dat hij zich had vergist. ‘Heer,’ zei ze, ‘u hebt me te veel gegeven.’

‘Wil mijn kleine Rachab mijn geld niet aannemen?’

‘Ik bedrieg mijn klanten niet.’

‘Klanten?’ Hij rolde met zijn ogen. ‘Je hebt er nog maar een-tje gehad. En je bedriegt me niet, meisje. Ik geef het je.’

Rachab maakte een buiging om hem te bedanken en drukte de geldbuidel tegen zich aan, half hopenend dat Sedek haar zou vragen nog wat langer te blijven. Hij had gelijk: ze had nog met geen enkele andere man geslapen. Zijn liefkoningen lieten haar koud, maar ze was liever de bijzit van één man dan het speeltje van veel mannen. Sedek toonde echter geen enkele interesse om hun verhouding voort te zetten. Hij had duidelijk genoeg van haar.

Ze keerde terug naar huis en overhandigde haar vader de zak met goud. ‘Van Sedek. Het geld van drie maanden.’

Haar vader gluurde in de zak en zijn mond zakte open van verbazing. ‘Zo veel! Ik had nooit gedacht dat hij zo veel zou betalen!’

‘Meer zal het niet worden. Het is afgelopen. Hij wil me niet meer hebben.’ Rachab knipperde met haar ogen om de tranen terug te dringen.

‘Wat dacht je dan?’ Imri keek haar even aan en richtte zijn aandacht toen weer op de zak. ‘Het is een wonder dat hij je zolang heeft gehouden, Rachab. Hij is een man van de wereld. Hij is gewend aan het beste.’

Wat betekende dat zij niet het beste was. Rachab plofte op een kussen neer. Haar vaders woorden raakten een gevoelige snaar, iets wat ze niet eerder onder ogen had willen zien. Zodra een man haar echt leerde kennen, wilde hij haar niet meer hebben. Dan was ze niet langer aantrekkelijk voor hem en schoot ze tekort. Haar vader wist het. Sedek wist het. En nu wist zij het ook. Plotseling kreeg ze het koud. Ze legde haar hoofd op haar knieën, sloeg haar armen om haar benen en wiegde langzaam heen en weer. Haar vader liep naar de andere kamer om haar moeder en broers het goud te laten zien. Dankzij het meel en de olie die Sedek hun af en toe had geschonken, was haar familie niet van de honger omgekomen. Met dit goud zouden ze de rest van het jaar kunnen doorkomen en zaad kunnen kopen voor de oogst van het volgende jaar.

Door het dunne gordijn dat de twee kamers scheidde, hoorde ze de gedempte stemmen van haar ouders. ‘Imri, wat moet er nu van haar terechtkomen?’ vroeg haar moeder met iele en schrille stem. ‘Kun je Sedek niet overhalen om haar te houden?’

‘Hoe zou ik dat moeten doen? Hij heeft gewoon genoeg van haar.’

‘Wat moeten we nu met haar doen? Niemand wil meer met haar trouwen.’

‘Dat wist je al vanaf het begin, vrouw. Ze moet er het beste van zien te maken. Wij allemaal. Ze heeft haar uiterlijk mee. Er zijn vast nog wel mannen die haar willen. In ieder geval voor een paar maanden.’

Rachab kromp in elkaar en onderdrukte een kreet. Zonder erbij na te denken pakte ze de stof van de dure zijden jurk die ze droeg en verfrommelde die als een bang kind dat zich aan een deken vastklampt. De angst sloeg haar om het hart toen ze aan haar toekomst dacht – aan alle Sedeks die zouden komen en gaan en met wie ze het bed zou delen.

Ze treurde om de dromen die nooit zouden uitkomen, het leven dat ze nooit zou leiden. Ze treurde erom dat ze zelf niet

meer kon kiezen. Ten slotte deed ze, moe van het huilen en verpletterd door het besef dat ze alles was kwijtgeraakt, haar ogen dicht en ging ze op de koele vloer liggen. Midden in haar wanhoop drong er iets tot haar door. Ze had wél een keus. Hoewel ze was gedwongen om haar lichaam voor geld te verkopen, kon ze haar eigen minnaars kiezen. Ze kon zelf het begin en einde van iedere verhouding bepalen.

Ze was door Sedek afgedankt en dit besef had een bittere smaak bij haar achtergelaten. Deze bitterheid was iets wat ze kon vermijden. Ze zou de baas over haar eigen hart zijn. Ze zou niemand binnenlaten en ze zou haar minnaars afdanken voordat ze net als Sedek zouden beseffen dat ze een vrouw was van wie niemand kon houden.

In de maanden dat Rachab onder Sedeks bescherming had gestaan, had ze andere belangrijke mannen ontmoet. Een aantal van hen had door laten schemeren dat als Sedek haar niet meer wilde hebben, ze zijn plaats graag zouden innemen.

Rachab koos haar minnaars met zorg en hield er nooit meer dan één op na. Ze was heel kritisch in haar keuzes. Ze had weinig klanten, maar de klanten die ze had, waren gul. Dat ze zo ongebruikelijk selectief was, verhoogde haar populariteit bij mannen uit de hogere kringen. Ieder man wilde boven de anderen gekozen worden. Het werd een wedstrijd voor hen om Rachab te winnen.

‘Rachab, je bent de mooiste vrouw van Jericho,’ vertelde menig man haar. ‘Zelfs de koning heeft geen vrouw in zijn paleis die aan jou kan tippen,’ fluisterden ze in haar oor.

Sommige dagen moest ze glimlachen om dit soort complimenten, hoewel het een lege vreugde was die nooit lang duurde. In haar hart wist ze dat dezelfde mannen die nu beweerden dat ze de mooiste vrouw in Jericho was binnen drie maanden

genoeg van haar zouden hebben en zich van haar zouden ontdoen als van de afgekloven botjes na een eetfestijn.

Soms dook ze na een bezoek van een man in elkaar op haar matras, niet in staat om het trillen van haar lichaam te stoppen. Er waren dagen dat ze haar minnaar een afscheidskus gaf, naar hem glimlachte alsof hij het middelpunt van haar leven was, de deur dichtdeed en begon over te geven. Ze walgde van wat ze deed. Maar ze hield er niet mee op omdat ze geen keuze had. Wat kon ze anders doen? Ze kon geen kant op.

Toen Rachab zeventien was, had ze genoeg zilver gespaard om een herberg op de stadsmuur te kopen. Het viel haar gemakkelijker om op zichzelf te gaan wonen dan ze had gedacht. Na twee jaar lang vele nachten niet thuis te hebben geslapen en haar dagen in schaamte te hebben doorgebracht, had ze geleerd zich af te schermen. Na deze emotionele verwijdering was de fysieke afstand geen grote stap meer. Het was niet zo dat ze minder van haar familie hield dan vroeger. In haar eenzame herberg verlangde ze vaak naar hen, maar ze wist dat ze zich in hun nabijheid nog eenzamer voelde. Dus bracht ze steeds meer tijd in haar herberg door. De meeste herbergiersters in Kanaän waren prostituees, zodat de woorden als synoniemen werden gebruikt. Maar Rachab scheidde beide beroepen. Niet iedereen die in haar herberg overnachtte, mocht het bed met haar delen. Ze zorgde ervoor dat haar herberg de reputatie kreeg comfortabel en stijlvol te zijn. Ze richtte de ruimtes in met geweven wandtapijten en mooie vloerkleden en vermeed de protserige versieringen die je vaak in andere herbergen aantrof. Ook was de plek waar ze zich had gevestigd gunstig. De muur bleef een exclusieve locatie in Jericho en ondanks de krappe afmetingen van de woningen en winkels waren het de meest geliefde gebouwen in Jericho. Tegen de tijd dat Rachab zesentwintig was, was haar herberg even populair als zijzelf, hoewel die vaak net als zijzelf leeg was. Maar juist het exclusieve karakter ervan maakte haar huis tot een gezochte bestemming.

Rachab wordt op jonge leeftijd gedwongen tot prostitutie door de enige man die ze liefhad en vertrouwde: haar vader. Dankzij een zorgvuldig uitgekiend plan weet ze een zekere status te verwerven, maar ooit nog een man vertrouwen? Dat nooit!

Intussen voelen de bewoners van de stad Jericho zich bedreigd. Het volk Israël rukt steeds verder op en overmeestert de ene stad na de andere. Rachab raakt gefascineerd door de God van de Israëlieten. Als Israëlitische verspieders bij de poorten van Jericho ontmaskerd dreigen te worden, grijpt Rachab in en verbergt de mannen in haar herberg. In ruil daarvoor sparen de Israëlieten het leven van de Kanaänitische en dat van haar familie als de stad wordt ingenomen. Rachab sluit zich aan bij het volk Israël, maar zal een man ooit de muren rondom haar hart weten af te breken?

Tessa Afshar is geboren in Iran en groeide daar op als moslima. Op haar veertiende ging ze naar een Engelse meisjesschool in Amerika. Toen ze haar opleiding aan deze school had afgerond, vestigde ze zich definitief in de Verenigde Staten. Haar leven kreeg een andere wending toen ze christen werd. Ze ging theologie studeren aan de Universiteit van Yale en maakte daar deel uit van het evangelisch genootschap. Tegenwoordig schrijft ze romans en is ze actief als kerkelijk werker in een gemeente in New England.

Voorhoeve

ISBN 978 90 297 9670 5 / NUR 302

9 789029 796705

www.uitgeverijvoorhoeve.nl